

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 51 /Aralık 2020

genel grev

şimdi değilse

ne zaman!

Her Yer Köle Pazarı

Bir kadın, “60 lira gündelik, yemek-yol ücreti patronan” diyerek arkadaşıyla iş bulmanın sevincini paylaşıyordu. Sınıf arkadaşımı iki kadın. “Sevindim, ben hala iş bulamadım” diyor öbürü! “Şanslısın, sakın işini bırakma, kulağın delik olsun, benim durumumu da biliyorsun” diyor, diğer kadın. Okul anılarından bahsettiklerine göre üniversite arkadaşları olduğu belli! İkisi de, “bugünlerde günde 60 lira para iyi para” diyor!

Ankara, İstanbul, İzmir ve diğer büyük şehirlerde ki, amele pazarlarından bahsediyorlar. Amele pazarlarının diplomalı, diplomasız insanlarından bahsediyor, sınırlı yayın organları. Sözde muhalefet partilerinin temsilcileri de amale pazarlarındaki, insan selinden bahsedip, oy devşirmeye çalışıyor!

Amele pazarlarına yanaşan işçi simsarlarının araçlarına binebilmek için, birbirlerini eziyor, iş bulma umuduyla koşuşturan işçiler, diplomalı-diplomasız! Simsar aracına binme şansına sahip olanlar, kaç lira verirlerse razı olmayı çoktan kabullenmişler. Sanki Kemal Sunal, Şener Şen ve İlyas Salman filmlerindeki, amele pazarlarını izliyoruz. Çalışma saatleri kısa olursa, pazarlıklar yapılıyor, çeyrek, yarım ve tam gün çalışma süresi diye; iş uzayıp gece yarısına kadar sürerse, “ne olacak yani, bir daha ki sefere ödeşiriz, bu iyiliğinizin altında kalmaz, sizi çağırırız sürekli” deniliyor! İşçi simsarlığı gayriresmi de olsa, resmiden daha revaşa bugünler de! Eski filmlerdeki gibi, el altından para almıyorlar, vermeye razı amale pazarındaki işçiler çaresizlikten! Mahalledeki bakkal, köşe başındaki muhtar, çevredeki akrabalar ve evde bekleyenler “şükret, senden kötülerini de var” diyorlar!

sf 2'de

Her Yer Köle Pazarı

Patronlara, bu durumu fırsata çevirin diyor devletin yöneticileri. “Kurallı çalışanlara direniş ve grevleri yasakladık, onların tepkileri kadar bizlere destek vermediniz ama biz size kurlsız çalışacak bir sürü köleler oluşturduk” kullanın diyorlar! Ellerini ovuşturuyor, patronlar da, kullanabildiği kadar kullanıyorlar. Esnek çalışmaları yasal hale getirmeye kalkışınca burjuvazinin temsilcileri, esnek çalışmaya bile şükür demek kalıyor örgütsüz işçilere! Çünkü esnek çalışmadan daha beter, kölelik gerçekliği oluşuyor amele pazarlarında ve gündelikçi çalıştırılmalarla!

Belli ki, kendini şanslı varsayan kadına, sigorta gibi sosyal güvence vermeyecek... Gündelik 60 lira, yemek-yol patron-dan! Yani çalıştığın sürece 60 lira! Yani haftanın beş günü 60 lira! Yani ayda bin iki yüz lira! Yani, işten çıkarmayı yasakladık denilip, işten çıkarılanlara verilen sadaka civarları bir şey! Yani tatil günlerinde dinlenebilirsin ama ücretsiz dinlen!

Asıl tehlike buydu, gerçek oluyor yavaş yavaş. Salgın deyip ağlaşıyor patronlar, neredeyse bedava çalışmayı önerecekler! Neredeyse üste para vererek çalış diyecekler. Neredeyse,

çalışmak zorunlu ama ücretsiz çalışacaksın, bu dünyanın son kölelik düzeni bu, elimizden geldiği kadar barbarlığımızı kullanacağız, kabul etmek zorundasınız diyecekler!

İşçi sınıfına örgütü lazım!

Bu düzen onların düzeni, tamam. Yönetenler ve sömürönlör aynııarsa, sömürölendn yana bir şey çıkar mı, çıkmaz. O zaman köle pazarlarını yok etmek için bir şeyler yapmak lazım. Onların örgütlerinin karşısına işçi sınıfının örgütünü, temsilcilerinin karşısına dai şçi sınıfının temsilcilerini çıkarmak lazım. İınayet bekleyip, yalvar yakar olmalar, hariçten gazel okumalar, iş olsun babında yapılan basın açıklamaları, tepkiler ve göstermelik mücadeleler bir yana bırakılmalı. Bıçak kemiğe dayanmıştır artık! Artık, karşılarına çıkıp, işçi sınıfı olmayınca onların da olmayacağını göstermek lazım. Onun için işçi sınıfına iktidarı sağlayacak politik örgüte gereksinim olduğunu algılamak lazım. Öyleyse böyle bir örgütü oluşturup, etrafında kenetlenmek lazım! Çünkü, bir işçinin yövmiyesini beş bardak çayla, aylığını bir öğün yemekte, yillığını da bir arkadaş toplantısında yiyenler; düşünmezler işçi mahallelerinde ne yenilip içildiğini!

Yeni Düzen

Covid-19 pandemi süreciyle birlikte işçi sınıfına da yeni bir çalışma ortamı dayatıldı. İşyerinden uzakta çalışma, yani home ofis denen evden çalışma, işverenin lehine olurken, işçiler içinse dezavantaj olarak yansıdı. İşverenler yol ve yemek ücretinden kurtuldular, işçilere gelince evde çalışmayla birlikte aylık giderleri de arttı. Yani işverenlerin işçiden elde ettikleri kazançlar çoğaldı.

Evinde çalışamayan işçiler içinse başka bir durum ortaya çıktı özellikle Tekstil sektöründe çalışan işçiler de fazlasıyla mağdur durumda kaldılar. Sömürünün en yoğun olduğu sektörlerden biri olan tekstil sektöründe, merdiven altı tabir edilen çalışma ortamı bugünlerde daha da artmış durumda. Zaten güvencesiz çalışmanın yoğun olduğu bu

sektör de pandemi fırsata çevrildi. Güvencesiz çalışma oranı yükseldi. Fabrikaların kendi bünyesinde üretim yapmayıp fason atölyelerine iş yaptırması, bu atölyelerde de çalışma ortamlarını değiştirdi. Fabrikalarda çalışan fakat pandemi nedeniyle ücretli izinli sayılan işçiler aldıkları destek parasıyla geçinemedikleri için yevmiyeci olarak fason atölyelerinde çalışmaya başladılar.

Asgari ücretin altında çalışan işçiler zaten örgütsüz olduklarından dolayı daha fazla sömüröldüler. Çalışma saatleri uzadı, yemek paydosları yarım saate, çay paydosları on dakikaya kadar düşmüş durumda. İşçi sınıfı bir an önce örgütlenip bu gidişe dur denmezse bu çalışma rejiminin kalıcılaştırılacağı açıktır. Süreçte işçi sınıfının lehine bir değişikliğin olması her şeyden önce işçi sınıfının birlik ve mücadele kapasitesiyle belirlenecektir.

İkinci Dalga

Virüs dalgasının ikinci dönemini yaşadığımız anlatılıyor. Bu bir algı operasyonu mu? bunu iyi anlamak gerekiyor aslında. İkinci dalga diye bir şey yok, ikincisinin olması için birincisinin yıkılması gerekir. Bunun olmadığı bir ortamda ikinciden de bahsedilemez.

Birinci dalga devam ediyor. 2019'da başlayan ve 2020'ye kadar devam eden bir virüsle yaşıyoruz. Yaz dönemi bahane edilerek gevşemelerin yapıldığını gördük, bu gevşemeler bugünkü vaka sayılarının artmasına neden oldu. Sermayenin ve sermaye sahiplerinin zarar etmemesi sistemin devam etmesi için yapılan gevşeme politikaları yoksul halkı ve işçiler için değil sermaye sınıfını korumak içindir. İşçilerin işe çağrıldığı bir ortamda vaka sayılarının artmasına engel olmak mümkün değildir. Patronların işçilerini bir ay bile idare edemediği bir düzende yaşamaktayız. Sermaye sınıfına çalıştığı sürece para kazandıran işçiler bu tür durumlarda açlığa mahkum ediliyor. Açlıkla ve

hastalıkla baş başa bırakılan işçi sınıfı oluyor. Kapitalist sistemde çalışmadan yaşama şansı olmayan işçiler böyle durumlarda bile açlık ve işsizlikle terbiye edilmeye çalışılıyor, testleri pozitif çıkan işçiler işe gitmeye mecbur bırakılıyor. Zaten sağlıksız koşullarda çalışan işçi sınıfı bir de virüsle mücadele etmek zorunda kalıyor, aslında bunun adı intihar etmektir. Bile bile ölüme giden işçiler için hiçbir önlem alınmazken sendikalı olan işçiler kısmen daha iyi durumdalar, fakat bu da yeterli değil, işçi sınıfının haklarını korumakla görevli olan sendikalar, maalesef alınması gereken önlemlerin alınması için yeterli bir eylem düzeyinde hareket etmiyorlar. İşçi sınıfı kendi kaderine terk edilmiş bir durumda hayatla mücadele etmek zorunda bırakıldı. Kapitalist sistemin acımasız bir şekilde dünyayı yok etmesine dur demek de işçi sınıfının devrimci tutumudur. Sömürsüz, virüssüz bir dünya için birlikte mücadele ancak, işçi sınıfı örgütlü gücüyle mümkündür. Kapitalist virüse karşı birlikte mücadeleye...

Şimdi Değilse Ne zaman!

Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Gebze'deki üç fabrikada (Sistemair, Özer Elektrik ve Baldur Süspansiyon) işçiler, ücretsiz izne karşı mücadele ettikleri için işten çıkarıldı. İşçiler bu haksız uygulamaya karşı direnişe geçerek ILO Türkiye temsilcileri ve çalışma bakanıyla görüşmek üzere Ankara'ya yürüme kararı aldı. İşçilerin yürüyüşü Kocaeli valisinin kararı ve polisin saldırısıyla engellendi. Yüzden fazla işçi ve dayanışmacı gözaltına alındı. Bundan kısa bir süre önce, aynı yöntemle Soma ve Ermenek işçilerinin Ankara yürüyüşü de engellenmişti. Bütün işçi ve emekçi eylemlerinde olduğu gibi bu eylemlerde de yasağın gerekçesi pandemiydi.

Erdoğan, pandeminin ortaya çıkmasının ardından, işçi sınıfına yönelik olarak, işten çıkartmaları yasaklayan, ücretsiz izni onaylayan ve asgari ücretin yarısı kadar bir ücreti ön gören bir kararname çıkarmıştı. Ancak bu yasağa rağmen çeşitli gerekçelerle işten çıkarmalar devam ediyor. Son olarak İstanbul, Bursa ve İzmir'de PTT işçileri, Çorum'da Ekmekçioğlu Metal Kimya işçileri tazminatsız işten atıldı. Söz konusu işçi ve emekçiler olunca devlet kendi yasalarını çiğnemekte hiç tereddüt etmiyor. Çünkü devlet işçi ve emekçi sınıflar karşısında, işverenlerin, patronların, yani burjuvazinin çıkarlarını korumak için vardır.

Devletin kendi devletleri olduğunu bilen işverenler, pandemiye kullanarak ya işçileri pandemi koşullarına (hatırlanacağı üzere Erdoğan, maske ve mesafe kuralına uymayan işçilerin tazminatsız işten çıkartılacağına dair bir kararname çıkardı.) uymadıkları için ya da "ahlaksızlık" gerekçesiyle tazminatsız işten çıkartıyor. Buna karşı mücadele eden işçilere karşı devlet harekete geçiyor. İşçiler pandemi gerekçesiyle, copla gazla durduruluyor, tutuklanıyor. Ne hikmetse pandemi işçiler çalışırken onları asla etkilemiyor, ama işçiler ne zaman eyleme geçerse pandemi de harekete geçiyor. Bu uygulamalar pandemi ile burjuvazi ve onun devleti arasındaki ilişkiyi deşifre etmeye yetmez mi!

Devlet ve işverenler harıl harıl çalışırken, işçi sınıfının örgütleri sendikalar, işçi sınıfının ekonomik hak ve çıkarlarını korumak için ne yapıyor? Burjuvazinin her türlü yöntemi kullanarak işçi sınıfına karşı saldırılarını pervasızlaştırdığı 2013 yılından bu yana sendikalar işçi sınıfı adına ne bir greve ne de bir gösteriye (1 Mayıs'larda çağrıcı olmanın dışında) imza attılar. Bu süre içinde ağırlıklı olarak (yapılan eylemlerin % 80'i basın açıklamasıdır.) basın açıklamasıyla yetindiler.

Gebze'de üç fabrikada başlayan eylemde, Disk ve Birleşik Metal-İş yöneticilerinin tavrı da bundan farklı olmadı. İşçiler, işçi sınıfının tümünü ilgilendiren bir durum için, işten atılmalar ve ücretsiz iznin ortadan kaldırılması için harekete geçerken, işçi sınıfının allı şallı sendikacıları, örgütlü oldukları işyerlerinden başlayarak işçi sınıfını greve çıkaracak yerde, basın açıklamasıyla, işçileri sonuç alamayacakları belli olan bir

eyleme, Ankara'da ILO temsilcileri ve çalışma bakanıyla görüşmeye uğurladılar.

Dünyanın her yerinde burjuva hükümetler varoluş koşulları gereği patron yanlısıdır, onların çıkarlarını korurlar. Ama bu burjuva hükümetler, işçi ve emekçileri kandırmak, kafalarını karıştırmak için bin bir yalana başvururlar. Türkiye'de AKP hükümeti bu örtüyü yırtarak, her fırsatta, her olayda burjuvazinin çıkarlarını koruduğunu açıkça ortaya koydu. Pandemi sürecinde, hükümetin aldığı kararlar ve işçi eylemlerine karşı uyguladığı terör, bunun en son kanıtıdır ama son değildir.

Gebze direnişinde de görüleceği gibi işçilerin kafalarını karıştırma görevini sendika yöneticileri üstlenmiş durumda. Birleşik Metal İş sendikası başkanı Serdaroğlu, Ankara'ya yürümeye hazırlanan işçilere şöyle seslendi; "Ey Çalışma Bakanı, sen bu yasaları uygulamakla yükümlüsün! Sadece sendika üyesi olduğu için işçiye her türlü baskı yapıyor. Bu mu adalet, bu mu demokrasi, bu mu insan hakları, bu mu özgürlükler!"

Disk Başkanı Arzu Çerkezoğlu ise yaptığı uğurlama konuşmasında işçilerin önünün polisçe kesilmesine değinerek, şunları söyledi; "Önünü kesmeniz gereken hakkını hukukunu arayan, sendikalı olan, Anayasal hakkını kullandığı için işten çıkarılan, ücretsiz izinle cezalandırılan işçiler değildir. Önüne barikat kurmanız gereken, haksız hukuksuz biçimde işçileri cezalandırmaya kalkan patronlardır"

Çerkez oğlu işçilere gerçekleri söylemek yerine onların hükümetten beklentilerini büyütüyor. İşçi sınıfının çıkarlarını savunan bir sendikacının görevi, boş beklentilerle işçilerin kafasını karıştırmak değil, işçi sınıfına; hükümetin bir burjuva hükümeti olduğunu, burjuvazinin çıkarlarını savunduğunu, ordu ve polisin görevinin işçi sınıfına gazla, copla, silahla saldırmak, önüne barikat kurmak olduğunu, işçilere düşenin ise bu bilinçle mücadeleyi yürütmek ve büyütme olduğunu eğik bükmeden söylemektir. Çerkezoğlu ve Serdaroğlu bunun tam tersini yaparak işçilerin kafasını boş şeylerle doldurma görevini üstlenmiş olmuyor mu?

İşçi sınıfı uzun bir dönemden beri dozu gittikçe artan bir saldırıyla karşı karşıyadır. Sınıfın en küçük bir hak arama eylemi bile en ağır saldırıyla muhatap olmaktadır. İşsizlik ve enflasyon çığ gibi büyüyor. İşten atılma korkusu sınıfın başında Demokles'in kılıcı olarak duruyor. İşçi ve emekçiler borçları nedeniyle bankalara ipotekli durumda. İşçileri yoksulluğa ve geleceksizliğe sürükleyen bu olgular gün be gün katlanarak büyüyor. Gittikçe ağırlaşan bu durumdan çıkışın yolu işçi sınıfının kendi gücünü harekete geçirmesi, grev silahını kullanmasıdır.

İşçi sınıfının, mevcut gidişi durduracak ve tersine çevirecek gücü vardır. Grev silahını kullanarak bu gücü harekete geçirmelidir. **Bugün değilse ne zaman!**

Çaresizliğin Resmi

Mustafa Özkan

Yaşamım boyu aklımın ucundan geçmeyen şeyleri yapıyorum bugünlerde. Torpil arıyorum! Oysa en çok karşı çıktığım şey. Ben de değişiyorum, yaş ilerledikçe! Değiştiriyorlar beni herkes gibi belki de! Şuna buna akıl verirken, torpil aramak ne garip şey? Çaresizlik torpil aratıyor işte!

Torpil arıyorum, kamu-özel hastanelerinin yoğun bakımından bir yakınım için! Yüzüm kızara kızara, sevdiğim insanlardan yardım istiyorum, yer bulabilmek için hastane yoğun bakımlarında! Torpil arıyorum, solunum cihazı taktırabilmek için yakınım! Çevre il ve ilçelerden haberler geliyor yer yok, biri ölürse yer açılır deniliyor, utancımın yerin dibine giriyorum; iyileşen biri olursa denilince biraz kendime geliyorum! Tanıdığım sağlık emekçileri, “biz artık kendimizden vazgeçtik, hasta hekim arkadaşlarımıza bile ayrıcalık sağlayamıyoruz, onun yerine bir başkası ölür de vicdan azabından iki kez ölürüz diye” diyorlar! Hasta olan hekim ve diğer sağlık emekçileri fedakarlık yapıyorlarmış, yaşamlarını hiçe sayarak, biz bir şekilde atlatırız, en azından yaşımız genç, kronik rahatsızlığımız yok diye... “ne yüce bir ruh hali” keşke herkeste olsa!

Torpil arıyorum, en sevimsiz yerden yer ayırtmak için! Bir eğlence merkezinin ön masasından değil! Anlı-şanlı bir konserin önlerinden hiç değil! Bir tiyatro oyununun oynandığı yerden yer kapmak için de değil! Bir sinema salonu locasından değil... torpil arıyorum, bir yakınım için yoğun bakımdan!

Sağlık Bakanı açıklamalar yapıyor, biz bilmem kaç koldan araştırmalar yapıp, hastaya yoğun bakım bulabilmek için uğraşıp bulamıyorken! Sağlık Bakanı açıklamalar yapıyor, biz yer olmadığını öğreniyoruz çevre il ve ilçelerde! Bir iki arayıştan sonra duygusallığa varıyoruz işi, hastanın ne kadar zor durumda olduğunu vurgulamaya çalışıyoruz... Sağlık emekçileri, onlar biliyoruz diyorlar çaresiz! Sağlık Bakanı açıklama yapıyor, bundan sonra tüm vakaları açıklayacakmış, açıklıyorda. Bu zamana kadar açıklamayışının nedeni bilgi saklamak için değilmiş aslında! Açıklamasa da tek tek izliyorlarmış, tüm pozitifleri! Neredeyse her hastayla bir görevli ilgileniyor, her şey güllük gülistanlık diyecek! Sağlık Bakanı açıklama yapıyor, “sistemimizde sıkıntı yok, en sorunlu il olan İstanbul’da yoğun bakım doluluk oranı %70, solunum cihazı ise zebil” diyor! Haber geliyor İstanbul’da ki yer arayan yakınardan oralarında ulaşabildikleri hastanelerinde yer yokmuş! Hastamızın yattığı sağlık kurumu, “bu hastanın yoğun bakımda olması gerekir” diyor, bakan açıklama yaparken! “Ama bizde boş yer yok, hatta ondan daha ağırları var” diyor sağlık emekçileri! “Biz çevrede araştırma yapıyor, bulamıyoruz ama sizinde kulağınız delik olsun” diyorlar, ama delik kulaklarımız ve araştırmalarımız yok yoklardan başka bir karşılık bulamıyor!

Sağlık Bakanı’na göre bizim illerde de, yoğun bakım üniteleri ve solunum cihazları konusunda hiç bir sıkıntı yokmuş! Ona göre Samsun ve çevre illerde %60-70’miş doluluk oranı! Öyle olmadığını biliyor sağlık emekçileri ve biz de sıkıntı çekiyoruz kime ne? Sağlık Bakanı’nın dedikleri doğruysa, biz yalandan yoğun bakım ve solunum cihazı arıyoruz, böyle de bir fantazimiz var; fantazileri var sağlık emekçilerinin! Bomboş olan yoğun bakım ünitelerini beğenmiyoruz da, başka yerlerde araştırmalar yapıyoruz, fantazi bu ya!

Sonunda bulunduğumuz yere 60-70 kilometre uzaklıktaki bir ilçede bir yer boşalıyor, nedeni belli olmayan bir boşalma ama olsun! Apar-topar oraya naklediyoruz hastayı, tüm riskleri göze alarak, SSK (Gazi) Hastanesi’ndeki yoğun bakımı beğenmediğimiz için olsa gerek bakana göre! Hatırlı dostlarımız bize daha konforlu yoğun bakım ayarlamış, biz konforlu yoğun bakım hayranıysak, neylesin sağlık bakanı?!

Her gözümü yumuşumda Güven Hoca, o saygılı tavırla “bacanak çok uğraştırdım hepinizi, sağ ol, şimdi iyiyim” diyor rüyalarımın girerek! Acaba sağlık bakanının yoğun bakım buldum diye rüyalarına girip, sağ ol diyeni oldu mu? Hiç oldu mu sabaha kadar, yoğun bakımda yakınıyla cebelleştiği rüyalarında? Yoğun bakım uğultularıyla, uykusuz geçen gece geçirdi mi, yarı uykulu? Çaresiz bir şekilde, yanına bile yaklaşamadığı bir yakının nereye evrileceği düşünceleriyle uykuları kaçtı mı Bakan Koca’nın?

Her şey gül-gülistan sayın Bakan öyle mi? Ek tedbirler almaya gerek yok, insanın olmadığı saatlerde sokağa çıkma yasakları bile fazladandı öyle mi? Bir kaç hafta sonra onun sonuçlarını alınca değerlendirecekmisiniz, sıkıntı yokmuş! Hatta sağlık kurulu “böyle tedbirlere bile gerek yok” demişte siz kendiliğinizden hükümetinizce böyle bir karar almışsınız, iyilik olsun diye, ne güzel!

“Hiç bir sıkıntı yok, halkın dediğinizi yapmaması dışında” öyle mi sayın bakan? Sağlık sistemizni çok mükemmel öyle mi? Hatta canla başla kendini feda eden sağlık emekçilerinden bile mükemmel sisteminiz öyle mi? Gel onu birde bize anlat sayın bakan! Hastasını kaybetmek üzere çaresizlik içinde bir şey yapamayan hekime bir anlat bakalım! Hemşireye bir anlat, nasılsın amca dediği hasta amcasını kaybetmenin ne demek olduğunu? Yoğun bakımdan ölü çıkınca yerine başka bir hastayı yerleştirmek için acele eden, hatta yer boşaldı diye sevinen temizlik işçisine anlat bakalım! Özellikle hastanın en yakınlarına anlat ki sisteminizin nasıl olduğunu size söylesin! Korumalarınız yanınızda olsun yalnız gelmeyin sakın o ruh haliyle ne olur ne olmaz!

Bize ne sizin bulaşıcı hastalık veya korona yazdırdığınızdan ölüm belgelerine! Bizim gördüğümüz yerlerde yoğun bakımlar dolu, iş başa düşünce öğrendik! Siz nerelere bakıp açıklamalarda bulunuyorsunuz sayın bakan? Yoksa enflasyon ve işsizlik oranı belirlemelerinde olduğu gibi, bu özel durum olan salgın yönetiminde de sizin baktığınız yerler, farklı yerler mi?

Bir Portakal Anısı

Züleyha Akın

“Ekmek ve Gül’ün paylaştığı “vardiya yemeğinde çıkan portakalı çocuğuna götürün işçinin yaşadığını yaşamayan asgari ücreti belirleyemez!” yazısı beni çok öncelere götürdü!

Kamu İktisadi Teşebbüs (KİT) diye tanımladığımız yarı kamu, yarı özel bir kurumda çalışıyordum o zamanlar. Aynı zamanda üniversite öğrencisiyim. Eğitimimi sürdürmem için çalışmak zorunda olduğumu fark eden çalıştığım kurum, beni en ağır işlerde çalışmaya yönlendiriyor, bende zorunluluktan kabul etmek zorunda kalıyordum. Masa başında oturmak-tan ziyade bedenlen çalışılan servisler de görev alıyordum.

Çalıştığım servis, idari binada olmayıp, atölyeler bölümünde olduğu için, memurdan çok işçilerle iç içeyim. Hal böyle olunca, gençlikte var o zamanlar, “iş yasası, güvence, iş güvenliği, işçi sağlığı ve sendikalaşma üzerine, daha da önemlisi Sınıf Sendikacılığı üzerine dilimin döndüğünce bir şeyler anlatıyor, başarılı da oluyorum.

Babam yaşında ki, işçiler, sözlerimi dikkatlice dinleyip, “bizler de bir zamanlar böyle heyecan dolu ve aktiftik” diye övgülerini esirgemiyorlar. Genç işçilere ise broşörler verip, okuyup okumadıklarını çıkartmadan kontrol ediyorum. Okuyanların varlığı mutlulukların en güzeli, hele üzerinde konuşanlar olursa dünyalar değer!

İletişim kurmaya, işçilerin zehirlendiği bölümlerden başlamıştım. Bazı bölümler de çalışan işçilerin kanlarında ağır metaller ve asitler oluşuyor, dolayısıyla da zehirlenmeler! Vardiya değişimlerinde, işini yeni gelenlere bırakanların, yüzleri soluk, beti-benzi atmış ve omuzları çökmüş olurdu. Gözleri sabit bir noktaya kilitlenmiş, tek yaşam belirtileri; barındıkları gecekondu-lara dolmuşların saat kaçta gidecek olduğunun derdine düşmeleri-ydi! İşçiler için servis olmasına rağmen, amir ve memurların servisi vardı.

Bu baskı ve ayrımcılıkların süregelen olmayacağı belliydi. Sözde sendikaların istemleri de az geliyordu artık, çünkü azında azını öneriyordu burjuvazi, aza kanaat getiriyordu sözde işçi örgütleri! Hal böyle olunca, ilerleyen aylarda grev koptu. Sendikanın işçilere diktiği gömlek dar geliyordu artık. İşçi Sınıfı kendi komitelerini oluşturdu. Talepler belirlendi asgarisinden azamisne kadar. Sendikacılar toplantı yaptıklarında işçilerin gür sesi onların cılız seslerini bastırmaya başlamıştı. Artık, “İşçiden işçiden esiyordu yel...” Uzun süre direndiler!

Dayanışmanın, ezilenlerin yarattığı bir güç oldu-

ğunu pratikte yaşayarak öğrendim o yıllar da! Ev kiralarnı ödeyemediler fakat ev sahiplerini bir şekilde ikna etme becerisi gösteriyorlardı, tek olmadıklarını bildikleri için. Dayanışma fonu oluşturulmuş, çok işe yarıyordu. O zamanlar kardeş sendikalarından çokça kumanya geliyordu. Tabandan ki dayanışma, tavanı etkilemişti. İşçiler, geceleri işyerlerinin kapısında çoban ateşleri yakarak, nöbet tutuyorlardı! Günler haftalar geçti böylece.

Sonuçta işveren dize geldi ve toplu iş sözleşmesi imzalamak zorunda kaldı. Benim içinde yer aldığım grubun çalışmalarında, işçilere ücret artışından çok, çalışma yaşamlarının sağlıklı koşullara uygun olması ve sosyal hakların alınması, en önemlisi de iş güvencesinin olmazsa olmaz koşul olmasıydı. Çünkü biliyorduk ki grev süresince aktif çalışma yürüten komite üyelerinin isim listeleri belirlenmiş iş akidlerinin fesh edilmesi kararlaştırılmıştı. Bu bir sakıncaydı, çünkü kazanılan haklar için en çok uğraş verenler, dışarı atılabilir-di! Beni asıl düşündüren konulardan biri ise, ücretlerin belirli bir standarta ulaşmasına rağmen, yaşam kalitelerinde fazlaca değişiklik olmamasıydı!

Örneğin; işçilerin ve memurların yemekhaneleri ayrı ayrıydı. Memurlar işçilerin yağlı/paslı iş elbiseleriyle oturdukları sandalyeler de her gün yeni yeni giysiler giyen moda tutkunları rahatsız oluyorlar, oturmak istemiyorlardı. Toplu sözleşme sonunda iş yeri temsilcisi yemekhaneye ağırlık koyunca yemekler kaliteli çıkmaya başlamıştı ama bu ayrımcılık hala sürüyordu!

Farklı tavır takıman idealist yöneticilerde vardı elbet. Ama idealizm insanın kendine! Şimdi yaşıyor mu bilmem, Daire Başkanı Makine Mühendisi Günay Bolazar kendi makam odasında yemek yemiyor, işçilerin yemek almak için oluşturdukları kuyruğa girerek tepsiyle yemeğini alıyor ve orada yemek yiyordu. Bu durum karşısında bazı işçiler hay

Kaçak Ne ki?

Resimde gördüğünüz kadın, kimseden yardım istemeden evinin gereksinimini gidermek için yüklenmiş tomrukları, sırtına acımasın diye Ladik pürleri koyarak; yakalansa ceza alır, en iyimser ceza götördüklerinin on katı para cezası!

Kamyonda görülen tomruklar ve milyonlarcasının yalnızca evrakları olduğu için; kesmek, istiflemek, araca yüklemek, taşıtmak için insan emeği sömürülüp ormanlar katledilir, cezayı bırakın ödülleri verilir!

Sırtında dört tomruk taşıyan kadın, o ormanların kadınıdır, öyle olmasa taşıyamaz zaten!

Milyonlarca araç yükü, yüz milyonlarca tomruğu kapitalist tezgahlara sunanların büyük çoğunluğu o ağaçları görmemiştir bile!

Kapitalizm her şeyi mala dönüştürüp satıldığı sürece yasallaştırır... Gereksinimi olanlara satıl-sın diye! Gereksinimi olanlar gereksinimlerini ücretsiz kullanmasınlar diye kaçak veya yasalıklar üretirler!

Sözde korumadır adı. İnsan koruduğunun milyonlarcasını keser mi? Kimden koruyorsun; büyüyüşünü izleyen, gölgesinde gölgelenen, olmasa ağıtlar yakandan mı? Veya kimin için koruyorsun; odunu kestirip on katına satan, mobilya yapıp yüz katına satan, çeşitli işlemelerden sonra milyonlarca lira değer biçenler için mi?

İşte böyle. Kapitalizmi öyle uzun uzadıya anlatmaya da gerek yok! Görüp, yaşayıp, düşünmek bile gösteriyor barbarlıklarını! Bir bakışta anlaşılıyor, korumacılıklarının kimin işine yaradığı! Tüm yasalarının ve iyilik örgütlerinin kime yaradığını şöyle bir bakıp anlamamak için, akıllı olmaya da gerek yok aslında... Kadının sırtındaki dört tomruğun yasak; kamyondaki bir çoğunun yasal olmasının nedenini sorgulayan ortalama bir akıl yeterli! Yeter ki, insanların aklına geleni dillendirecek örgütleri olsun!

sf 5'den devam

Bir Portakal Anısı

retler içinde kalıyorlardı. Benim de çok takdir ettiğim bir davranıştı. İşçiler benim sıraya girmemi de istemiyorlardı, fakat ben hiç bir zaman en ön sıraya giderek yemeğimi almayı kabul etmedim. Bir süre sonra, onlar bizim varlığımıza alıştı, biz alışkındık zaten!

Bir keresinde yemekte portakal çıkmıştı. İri ve sulu bir Vaşington Portakal. Karşımda orta yaşlı bir işçi yemek yiyor. Hızlı hızlı yemeğini yedi. Sıra Portakala gelince tepsiye baktı. Bıçak almayı unutmuştur diye düşündüm. Ben bıçağımı uzattım. İşçi kapkara elini benim verdiğim bıçağa uzatıp irkilerek geri çekti. Ben ısrar edince, “yok yemeyeceğim” diye iş önlüğünün cebine koydu. Ben soru sorar gibi gözüne bakınca “kızıma götüreceğim, o portakalı çok sever. Şimdi benim boğazımdan geçmez” deyince irkildim; “bir portakal yetmez, bunu da götürün” deyip, tepsimdeki portakalı uzatınca, almak istemedi, ama ısrar edince almak zorunda kaldı!

Yemekte yeteri kadar haşlama et çıkıyordu. Akşam okulda acıkırız diye ekmek arası yaptığımız bile olurdu. Bir gün baktım ki, bir kadın işçi et yemiyor. Nedenini öğrendiğim de çok duygulanmışım. Çünkü çocuklarına et lacak parası olmadığı için, boğazından geçmiyormuş meğer! Kadın işçi yemeğe öylece bakalıp yemiyordu!

Bu işletme de, artan yemekler ise atölyelerin arka tarafındaki kanallara dökülüyordu; ama hiç kimse döküleceğine, gereksinmesi olan insanlara dağıtılmasını akıl edemiyordu! Sendika mı dediniz? Sendikacılar kış uykusuna ta o zamlar yatmışlardı çoktan!

Toplu İş Sözleşmesi gereği her gün işçilere AOÇ sütü, süt sevmeyenlere ayran verilmekteydi. Yarım litreden 2 cam şişe dağıtılıyordu. İşçiler tezgâh başında süt içmiyorlardı. Oysa kanlarında zehir vardı ve o sütleri tüketmeleri gerekiyordu. Buna rağmen içmiyorlar, o bölümde kaç işçi varsa o gün tüm sütleri bir arkadaşına verip evine götürmesini sağlıyorlardı. Bu gün evine sütleri görüren, ertesi gün almıyor, diğer arkadaşının evine gitmesini istiyordu. Bir nevi dayanışma örneği yani. Kendilerine en çok gerekli olan bir yiyeceği, sırayla evlerine götürüp, eş ve çocuklarıyla birlikte tüketiyorlardı!

O yıllarda tanıdığım ve birlikte omuz omuza mücadele ettiğim işçilerin çoğu emekli olduktan kısa bir süre sonra yaşamlarını kaybettiler. Bedenleri ağır çalışma koşullarına dayanamamıştı. Hemen hemen çoğunun son yolculuğunda olmaya çalıştım. İş kazalarında ölen işçilerin kırık dökük gecekondularında yarı aç, yarı tok çocuklarına sarılarak ağladım!

Ozanın dediği gibi “onlar, sanki hiç yaşamamış gibi ölen insanlarımızdı.” Sevenlerinin anılarında yaşayacaklar. O güzel insanları tanıyan en son insan yaşadığı sürece unutulmayacaklar. O en son insan öldüğünde unutulacaklar ancak! Anılarına sonsuz saygılarımla...

“Ümmet” On Liran Var mı?

Mustafa Özkan

Sokaklarda “Baba Bi Liran Var mı?” diye insanlardan para toplayan çam yarması vatandaşla; İban gönderip, “On Liranız Var mı?” diyen zihniyet aynı zihniyet! Çam Yarması’nın “Bi Lira” istemi genellikle kabul görür. Çünkü para vermediğinizde herhangi bir tepkisi olmaz. Verirsen “baba sağ ol” der, kadınlardan para istediğine tanık olan var mıdır, kadınlar para verince ne diyor? Bilen yok!

Taşı sıkça suyunu çıkaracak olan Çam Yarması’nın, asalak yaşamaya çalıştığını herkes bilir ama yine verir çoğunluk o parayı. İsteddiği paraların büyük bölümünün, akşam paranın durumuna göre, alkol çeşitlerine gideceğini bile bile muhafazakarlar da “Bi Lirayı” esirgemez Çam Yarması’ndan. Altı-üstü Bi Liradır, isteyişi de hoşuna gider herkesin... “Baba Bi Liran Var mı?!”

Devletin çeşitli kurumları ve onun bazı yordakçıları, biraz daha organize oldukları için “On Lira” istiyorlar. On lira onlar için simge aslında. On liralık çok önemli! On liralıkların etinden, sütünden ve oyundan yararlanmak istiyorlar çünkü! Fazla verenlerinde önemi var bir nebze. Onlar rakamları çoğaltıyor, onlar bir cebinden verip diğerine aktarıyor, onlar verdiklerinin reklamasyon karşılığını biliyor, onların verdikleri teşvik ve vergi indirimleriyle geriye dönüşüyor ama onların verdikleri rakamları büyük gösterip, on liracıları teşvik ediyor!

Aslında İbanlarla istenen on liralardan da nerelere gittiğini biliyor veren ve vermeyenler! Onların ki bir akşamcılık değil belki ama; sarayların bir odası, gemiciklerin “G”si, şatafatlı sofraların çeşnisi, lüks arabaların benzini ve nice niceleri olduğu için çok önemli! Çok verilen kadar, az verileni de sever burjuvazi! Çünkü onların sistemi yoksulun yoksulluğunu artırmak için oluşturulmuş, yumurtadan yün

kırpmaştır yani!

Son zamanlarda, kırılacak yün kalmayıp, kırılan yünlerin nelere gittiği şaibeleri daha da ayan beyan ortaya çıkıp, kırılanların akşamcılık kadar masum olmayan yerlere gittiği daha çok gün yüzüne çıkınca; hasılatlar azaldı haliyle! Bunun üzerine Acun Ilıcalı ve Müge Anlı gibi izleyicisi olanlar devreye sokuldu. Devlet kurumlarının istediği ve alamadığı paraların, yüzlerce katının bu kişiler tarafından toplanmasından hiç gocunmadılar. Gocunmayı bırakın teşvik ettiler, toplayın toplayabildiğiniz kadar diyerek! Hatta kendi hesap vermezliklerini de aşarak, insanların gözü önünde hesap verin ki, sizler güveni sarsmayın bizim gibi de, alın alabildiğiniz kadar dediler! Nasılsa paralar bizim havuza girecek, girmeseler bile bizim yapmamız gerekenler yapılmış olacak da, bizler oraya kullanacaklarımızı cukkalayacağız diye!

Yani mantık aynı. “Baba Bi Liran Var mı?” mantığıyla, “On Lira” mantığı aynı. Hangisinin daha masum, hangisinin daha organize olduğunu bir yana bırakırsak mantık aynı. Siz elinizdeki avucunuzda ki ne varsa verin, ben sırt üstü yatıp, yiyip içeyim mantığı! Birini beslemek, akşamcılığına yardımcı olmak kolayda, bir sürü olunca ırganacak hal kalmıyor insanda! Bir umut bize de faydası olur mu acaba diye verilenlerin geri dönmeyişi, bir de hayal kırıklıklarına neden oluyor da, fayda beklenmeyen “Bi Liralar” çok, “On Liralık” kahrediyor insanı!

Bunlar, kapitalizmin anlaşılması zor olan barbarlıkları! “Ver ki, ben de sana vereyim” mantıksızlığı! “Zaten sürekli alıyorsun” diyemiyor insan, özellikle felaketler sürecinde istenen haraçlara! Diyemiyor, “verdiğim emeğinin %80’ine zaten el koyuyorsun!” Diyemiyor, “yediğim yemek, içtiğim su, aldığım nefesten aldığın dolaylı-dolaysız vergilerle aldıkların nere de?” “Sattığın varlıkların ederi, yağmaladığın doğanın karşılıkları, talan ettiğin birikimler nerede? Diyemiyor!”

Sağlığımızın, duygularımızın, yaşam koşullarımızın düşmanı olan son barbarlık düzeni kapitalizmden kurtulamadığımız sürece, “Bi Liracılar”, özellikle de “On Liracılar” kurtulamayacağız! Sınıfsız, sömürsüz bir dünyaya kavuşmak için, önce üretimin üretim araçlarına hakim olduğu, yani İşçi Sınıfı iktidarını, yani sosyalizmi kurmak zorundayız. Onun içinse burjuvazinin gerçek rakibi olan İşçi Sınıfının gerçek örgütünü oluşturup, onun etrafında kümelenmek zorundayız. Çünkü Burjuvazinin mezar kazıcısı, İşçi Sınıfıdır! Başka yolların çıkmazı; bu barbarlığı tamir etmenin olanaksız olduğunu yaşayarak öğrendik! Ne bekliyoruz?

Bizim Devrimci Bir Partimiz Olsaydı!

Yusuf Erdem

SAMİ ÜLKER arkadaşı kaybettik. Kalp krizine yenik düştü. İşçi sınıfının, tüm emekçilerin kurtuluşu davasının inançlı, üretken bu bilge savaşınsının ve örgütçüsünün en beklenmedik biçimde kaybetmiş olmak, içimi yakıp kavurdu. Asıl üzüntüm, Proletaryanın bağrında örgütlenip kökleşmiş devrimci bir parti özlemine kavuşamadan dünyamıza elveda demiş olması, Başlığı “BİZİM DEVRİMCİ BİR PARTİMİZ OLSAYDI” olan nn güzel yazılarından birini okuyucularımızla paylaşıyoruz.

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı ;

* Devrim mücadelesinin yığıtları, kimseye sitem etmeden ayakta durmaya , sade yaşamaya çalışan o isimsiz kahramanlar böyle gönlü kırgın çekip gitmezlerdi bu dünyadan , ...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Devrimci bir rüzgar eser yüce dağlardan ovalara doğru ve buluşurdu tarım işçileriyle, buluşurdu, kimsesiz kalmış küçücük elleriyle toprakta çalışan çocuklarla, küçük atölyelerde ses olurdu ustasından tokat yiyen çırağa , ses olurdu sokağın çöpünden ek-mek toplayana , ...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Devrimin rüzgarı eserdi gün boyu fabrikalarda , işçilerin birlik sesi olur , kapı dışarı atılan işçilere omuz verir dayanırdı kapitalistlerin kapılarına, duyulurdu bütün işletmelerden sesi, yollarda barikat olurdu , ateş olurdu , bir büyük selam olurdu dünya işçilerine , imdat yoldaşlar der , omuz verin bize ve kulağı bütün dünyada olurdu, ayağa kalkan işçinin nerede bir baş kaldırısı var omuz verirdi yoldaşlarına, ister Afrikanın madenlerinden gelsin bu ses, ister okyanusların ortasındaki gemi işçilerinden, ister balıkçılardan ve isterse saldırı altında olan ormanlardan...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Herkesin safı belli olurdu , herkes bir güzel bellerdi sınıfını, kardeşini, yoldaşını, halkların düşmanlığı yerine mücadele ile bayraklaşan kardeşliği olurdu , ne Bagdatlı , ne Beyrutlu , ne Halepli , ne Erbilli yalnız olmaz , kardeşlik elleri birleşir dar ederdi emperyalistlere ve uşaklarına bu toprakları ve vakti gelen kazanırdı özgürlüğünü, özgürleşen her halk dünya devriminin kalesi olurdu,...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Hiç böyle karışık olmazdı yılların devrimcilerinin aklı , katılmazdı kurtuluş umuduyla sistem partilerinin içine ve ortak olmazdı sistemi kurtarmaya

çalabayanlara , diktatörü yıkma adı altında saf tutmazdı mafya bozuntularıyla , umut propagandası yapmazdı haydutların eski ortakları için , dünya emperyalist merkezlerden gelen sese kulak kabartmazdı , ne işkencesini unutturdu bu düzenin, ne erken erken giden yoldaşlarını, bilirdi dostunu da düşmanın da !

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Her işten atılan için sokaklara kurardı barikatını , birimiz hepimiz der harekete geçirirdi sendikaları, dernekleri , bir yandan da anlatırdı kurtuluşun gerçek yollarını, anlatmakla kalmaz örgütlerdi düzenin yıkıcılarını , didik didik ederdi geçmişte yaşananları, bir güzel çıkarırdı bilincine ve anlatırdı bir bir militanlarına, aklı duru ve fikri berrak girerdik kavgaya ve bilirdik dünyada dönen o büyük tezgahı, gururla haykırırdık ve ahenkle söyledik enternasyonel marşını, ...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Kurardık bölge halklarının devrimci cephesini , yetmez derdik bölgenin devrimci partileri ile örerdik işçilerin mücadele birliği için enternasyonel ağlarını ve dikedik dünyanın tam orta yerine enternasyonalin bayrağını ve devrimin kurtuluş ırmağında yunar yıkanır geçerdik o bolluklar ve güzellikler dünyasına, işte o zaman , ister ölüm erken gelsin isterse geç , cenazemizi kaldırırdı yoldaşlarımız ve uğurlardı gül kokulu dünyamızdan ...

Bizim devrimci bir partimiz olsaydı;

* Yoldaşlar bizim devrimci bir partimiz olmalı, henüz vakit varken, yanıp yıkılmadan dünyamı.

Merhaba DEVRİMCİLER, Selam dostlar ...

Savaş Yolundaki Emekçi Kitlelere Selam!

Hindistan Komünist Partisi'nin (Marksist) - CPI (M) 26 Kasım 2020'deki büyük Genel Grev'le ilgili açıklaması:

Hindistan Sendikaları Merkezi (CITU), ülke çapında yüz milyonlarca işçiyi ve köylüyü, Modi liderliğindeki BJP (Hindistan Halk Partisi) hükümetinin, işçi haklarına, hayatlarına ve geçim kaynaklarına yönelik acımasız saldırılarına ve işçi karşıtı, halk karşıtı ve ulus karşıtı politikalarına karşı protesto amacıyla ayağa kalktıkları için kutluyor. ., 250 milyondan fazla işçi, tarım işçileri ve ülkenin zenginliğini üreten diğer emekçi kesimler grev yaptı.Ücra kırsal alanlar da dahil olmak üzere ülke çapında kitlesel protesto eylemlerine milyonlarca köylü katıldı.

Hindistanın birçok eyaletindeki atmosfer, ulaşımın durma noktasına gelmesi ve fabrikalar, mağazalar, bürolar ve terk edilmiş görünen ticari kuruluşlarla birlikte ölü şehirleri andırıyordu.

Ülkedeki Karnataka, Telangana, Punjab, Maharashtra, Delhi vb. yerlerde birçok sanayi dalında grev ve tümüyle uyuldu Kalküta, Chennai, Tuticorin, Cochin, JNPT, Vizag ve Paradip limanlarındaki işçilerin çoğu grevde idi. Yüklenicilerin tehditlerine rağmen greve kömür işçileri, çelik işçileri, demir cevheri vb. taşeron işçileri de katıldı. Grev, Bengaluru merkezli kamu sektöründe ve ayrıca büyük ölçüde Haydarabad bölgesindeki PSU'larda neredeyse tümüyle gerçekleşti. Assam, Pencap ve Madhya Pradesh gibi birçok eyalette kamu ve özel karayolu taşımacılığı ciddi şekilde etkilendi. Sadece Hindistan'da değil, aynı zamanda dünyanın farklı yerlerinde görev yapan Hintli denizciler, bulundukları yerlerde dayanışma eylemleri düzenlediler.

Grev, sigorta sektöründe tam, bankalarda ise kitleseldi. Hemen hemen tüm eyaletlerde merkezi ve eyalet hükümeti çalışanları greve katıldı. Greve çok sayıda Telekom işçisi de katıldı.

Greve örgütsüz sektör işçileri - inşaat işçileri, taşıma işçileri, atölye çalışanları, belediye işçileri, özel karayolu taşımacılığı işçileri, plantasyon dahil geleneksel sektör işçileri, plantasyon, hindistan cevizi, işçileri vb. Pencap'ta greve katılan yaklaşık 20000 işçi tutuklandı.

Ülkenin her yerinde, karayolu ve demiryolu ablukalarına binlerce işçi, köylü, tarım işçisi, genç, kadın ve öğrenci katıldı.

İşçilerin 26 Kasım'daki genel greve kitlesel katılımı, 26-27 Kasım tarihlerinde 250'den fazla köylü örgütü tarafından yapılan protesto çağrılarında köylülerin tepkisi, grev ve bu emekçi kesimlerin eşi benzeri görülmemiş dayanışmasıyla aynı zamana denk geliyor. Merkezdeki BJP (Hindistan Halk Partisi) hükümetinin yanı sıra bazı eyalet hükümetleri de baskıya başvurdu. Delhi polisi, işçilerin ve köylülerin toplanmasına izin vermedi, Jantar Mantar'da protesto edenlerin çoğunu tutukladı. BJP hükümeti, Haryana'da, Delhi ile sınırları kapattı ve gece yarısı baskınlarıyla yüzlerce köylü ve sendika liderini tutukladı. Ama onları yürümekten ve başkente gelmekten alıkoyamadılar.

Bazı yerlerde, (Hindistan Halk Partisi) BJP yandaşları, BJP eyalet hükümeti ve polisinin örtülü desteğiyle, dükkanları açmaya çalıştılar, başarısız oldular, grevi destekleyen sendikalara ve Sol partilere saldırıp bürolarını aradılar. Ülke genelinde yaklaşık 700 inşaat işçisi tutuklandı. Birçok yerde CITU liderlerine "önleyici tutuklamalar" yapıldı, birçok eyalette de sendika aktivistleri ve liderleri tutuklandı.

26 Kasım'da ülke çapındaki genel greve büyük bir uluslararası ilgi ve dayanışma gösterildi. Dünya Sendikalar Federasyonu'na (WFTU) ek olarak, sendikaların çok sayıda yan kuruluşları ve kendi ülkelerinde neoliberalizme karşı savaşan birçok uluslararası sendika tarafından da dayanışma mesajları gönderildi.

İşçileri kitlesel grev için tebrik ederken ve WFTU, uluslararası sendikal hareket ve köylülere dayanışma ve destekleri için yürekten şükranlarını ifade ederken, Hindistan Sendikaları Merkezi CITU, BJP hükümetini, haklı eylemler veya tutuklamalar yoluyla işçileri bastıramayacağı konusunda uyarıyor. İşçiler ve köylüler, BJP hükümetinin yıkıcı ve felaketler getiren politikaları tersine dönene kadar durmayacak. Bugün grev sadece bir başlangıç. Bunu, çok daha yoğun mücadeleler izleyecek..

Tapan Sen Genel sekreter – CITU
(Hindistan Sendikaları Merkezi)

Tayland Kaynama Noktasında!

Taylandlı yetkililerin, krallığın sert 'krala hakaret' yasasını yeniden gündeme getirerek protestocular üzerindeki baskılarını artırmalarına rağmen, binlerce insan, kralın on milyarlarca dolar değerindeki kraliyet fonlarının kontrolünden vazgeçmesini talep etmek için bir araya geldi.

Polis, Tayland'ın güçlü ve ultra zengin kraliyet ailesini eleştirilerden koruyan yasa kapsamındaki suçlamalar nedeniyle 15 tanınmış eylemciyi sorguya çağırdı. Tayland, dünyadaki en katı hakaret kriterlerinden birine sahiptir ve "krala, kraliçeye, varis veya naip olana iftira atan, hakaret eden veya tehdit eden" herhangi biri, her bir suçlamadan 15 yıla kadar ceza alabilir.

Protestocular, bir zamanlar kamuoyunun eleştirisinden muaf görülen bir kurum olan Tayland monarşisinde reformlar için cesur çağrılarda bulundular ve bunun hesap verebilir ve şeffaf olması gerektiğini savunuyorlar. Ayrıca yeni bir anayasa da dahil olmak üzere daha geniş demokratik reformlar talep ettiler.

Çarşamba günü protesto gösterileri barışçıl geçerken, akşamın ilerleyen saatlerinde seslerin yükseldiği duyuldu ve gönüllü bir protesto görevlisinin yaralandığı bildirildi. Geçen hafta düzenlenen bir protestoda, altı kişi ateşli silahla yaralandı.

Kralın% 23'ten fazla hisseye sahip olduğu Tayland'ın en eski bankası Siam Commercial Bank'ın (SCB) merkez ofisinin önünde binlerce protestocu, kraliyet fonlarının daha fazla denetlenmesi çağrısında

bulunmak üzere toplandı. Başlangıçta, kraliyet varlıklarını yöneten ofis olan kraliyet mülk bürosunun dışında toplanmayı planlamışlardı, ancak karşı miting ilan eden kralcılarla çatışmayı önlemek için bu şekilde hareket edeceklerini söylediler.

Tahta çıktıktan sonra, Kral Maha Vajiralongkorn, on milyarlarca dolar değerinde olan kraliyet emlak bürosunun doğrudan kontrolünü kendi üzerine aldı. Daha önce, fon - Bangkok'taki ana gayrimenkul, SCB'deki hisseler ve ülkenin en büyük sanayi şirketi olan Siam Cement Group'taki hisseler dahil - maliye bakanlığının denetimi altındaydı. Kesin değeri bilinmemekle birlikte, bazı tahminler 40 milyar \$ (30 milyar £) değerinde olduğunu öne sürüyor.

Tayland koronavirüsün neden olduğu ekonomik yıkımla karşı karşıya kalırken zamanının çoğunu Almanya'da geçirdiği için onu eleştiriyorlar. Bu tür varlıkların iade edilmesi gerektiğine ve kralın özel servetinin kraliyet fonlarından ayrılması gerektiğine inanıyorlar.

Özgür Gençlik protesto grubu Çarşamba günü gösteriden önce yayınlanan bir açıklamada, "Kraliyet mülkünün kralın mülküne aktarılması, ülkenin servetinin soyulmasına eşdeğerdir" dedi. Polisin protestolara tepkisini de eleştirerek, "polis yanına olmak sizi güvende hissettirmez" dedi.

13 uluslararası STK'dan oluşan bir grup, Taylandlı yetkililerin önceki protestolarda biber gazı ve tazyikli su kullanmasını kınayan ortak bir bildiri yayınladılar.

Bir polis kaynağı Reuters'e, 15 protesto liderinin kral hakkında yapılan yorumlara ilişkin suçlamalar konusunda ifade vermeye çağrıldığını söyledi. Çarşamba sabahı düzenlenen basın toplantısında polis ayrıntıları teyit etmedi.

Göstericilere karşı - bazı durumlarda gençler de dahil olmak üzere - başka suçlamalar kullanılmış olsa da, yetkililer daha önce krala hakaret suçlamasına başvurmamışlardı.

Rebecca Ratcliffe./www.theguardian.com

Meksika'da İnşaat İşçileri Grevde

Yeni bir haddehane inşaatında Arcelor Mittal firmasının taşeronu olarak faaliyet yürüten COCONAL Müteahhit Firması'nın binden fazla işçisi, şirketin sürekli olarak kuralları çiğnemesi, ödemeleri geciktirmesi, işçileri keyfi olarak işten çıkarması nedeniyle bir kez daha grev kararı aldı. Coconal işçileri, 6-10 Kasım tarihleri arasında hak ihlalleri nedeniyle greve giden WP şirketinin 850 işçisini örnek alıyor ve onların yolundan gidiyor.

12-14 Kasım 2020 tarihleri arasında grev ilan eden COCONAL işçileri işverenin yükümlülüklerine uymasını ve haklarına saygı duymasını talep ediyorlar. ... Şirketin ücretlerin zamanında ödenmesi, fazla

mesailerin verilmesi, INFONAVIT, SAT, SAR gibi kurumlara ödenecek işveren katkısının yatırılması, haksız yere ihraç edilenlerin işe geri alınması gibi Federal İş Kanununu ihlal eden uygulamalarını protesto eden işçiler baskı altına alınmış, işten çıkarılmış ve hatta diğer şirketler tarafından işe alınmaları engellenmiş ve böylece çalışma hakları kısıtlanmıştır. Arcelor Mittal firması ise taşeronu COCONAL şirketinin tüm yaptıklarını onaylamıştır.

Bu nedenle, Sanayi İşçileri Sendikası ve Devrimci Halk Cephesi olarak COCONAL şirketi işçilerinin değerli mücadelesini selamlıyor ve onları taleplerini yerine getirinceye kadar örgütlü olarak savaşıma devam etmeye çağırıyoruz.

<https://pcmmml.org/wp-content/uploads/>

Burjuva Diktatörlüğü Böyle Bir Şey!

Aşağıdaki resme bir sürü ekler yaparak, sorumlulukların hepsini buna yüklemek çok kolay aslında. “Çöp toplayacak düzgün bir arabası bile yok, ama onu o hallere getirene methiyeler düzüyor akıl fukarası” denilebilir, deniliyor! Hatta “onlar bu ülkenin, bu hale gelmesinin sorumluları, onların zekâ fukaralığı olmasa dünya güllük gülistanlık” diyen sahte sosyalistler de var!

O insanların hangi ruh haliyle o işi yaptıklarını bilmiyorlar. Yarken nelere maruz kaldıklarını bilmedikleri için, hariçten gazel okuyorlar! Hariçten gazel okudukları içinse, kurtuluşu sağlayacak olanlardan uzaklaştıkça uzaklaşıyorlar, burjuvazinin değirmenine su akıtmayı sürdürüyorlar.

Bir insan, hangi ruh haliyle en altta olmasına rağmen en üstte kine methiyeler düzer? Çaresizlik ve çıkış yolu bulamadığından elbette. O kâğıt toplayıcı insan, en üstte kine methiyeler düzecek ki, birileri ona sataşmasın! Kâğıt toplama alanlarını sınırlayanlar, kiminle kanka olduğunu bilsin. İtip kakarak onun elinden atık kâğıtları almak isteyenlere, ‘benim yukarılarda sahibim var bilesiniz’i belleklere yerleştirsın! Çünkü inmiş en altlara, köleliği zaten kabullenmiş, bari köle sahibi güçlü biri olsun istiyor!

Bu insanlarla dalga geçip, bu insanları ötelemek yerine, yanına ne kadar yaklaşılabiliyorsa, o zaman kurtuluşa destek verip, değirmenlerin suyunu azaltma yönünde adım atılmış olunur! Varsın takım tutar gibi tuttuğunuz partileri tutmasınlar! Varsın kendi kurtuluşlarından bihaber olsunlar şimdilik! Onların haberdar olmamasından yakınmak yerine, onların haberdar olması isteniyor- sa, teorilerimizin onları öteleyip aşağılayarak pratiğe dönüşmeyeceğinin farkına varmak gereklidir.

arka sayfadan devam

müşterinin önemli olduğunu bilmiyor musunuz diyor hepimize. Toplantılarda ise ayrıcalık yapmayın diyor. Yapana da kızıyor.

İşbaşı: Keyfiyet diz boyu diyorsun?

Pelin Topsakal: Örneğin, işyerinde herkesin önünde telefonları var. Patron, herhangi birimizin telefonu çalınca kendisi olmasa bile bakın talimatı verdi. Hatta masasının üzerine bırakılmış kendi özel telefonu bile çalsa bakın diyor. Telefonu kaldırırsa ise, “o nerelerde sürtüyor v.b” ağır sözler sarfettikten sonra diyeceğini diyor. İş için başka yerde olsan, tuvalet gereksinimi için bile olsan telefonuna bakamayınca hakareti yiyorsun yani.

İşbaşı: İzin meselesi nasıldı, yıllık izin kullanabiliyor muydunuz?

Pelin Topsakal: O da patron ve sorumlusunun insiyatiline bağlı. Hele son dönemlerde izin istemek için yürekli olmak lazım.

İşbaşı: Ücretler nasıldı?

Pelin Topsakal: Asgari ücretten biraz fazla. Ben daha çok işe yeni alınan ve elinde mühendislik diploması olan insanlara acıyorum. Koca koca okulları bitirmişler, kendi mesleklerini yapacaklarını sanarak, işe giriyorlar. Sonra bir bakıyorlar bilim de, mühendislik de, patron ve sorumlusu ne derse o! Ondan sonra işe sevinmek yerine işkence çekiyorlar. Bunu isten çıkınca daha iyi anlıyorsunuz!

İşbaşı: Yani şu anki iş yaşamı, bir nevi kölelik diyorsun öyle mi?

Pelin Topsakal: Aynen. Ses çıkarsan kölelikten kurtuluyorsun, aç kalıyorsun!

İşbaşı: Başka söyleyeceğin bir şey var mı?

Pelin Topsakal: Ne söyleyeyim? Söyleyeceğimin bir bölümünü anlattım. Hepsini anlatsam zaman yetmez. Ama biraz da suç sizlerde buluyorum. Yıllardır bu işlerle uğraşıyorsunuz ama bir arpa boyu gittiğinizi görmedik. Mutlaka bir yanlış var bir yerlerde, sizde bu yanlış fark edemediyseniz, biz ne diyelim? Bir maya, olgunlaşma sorunu belki de.

İşbaşı: Evet suç hepimizde, bir şeyleri eksik yapıyoruz mutlaka. Eksik yapıyoruz veya yapıyorsunuz demek belki de doğru ama işe yaramıyor, yanlış yaptığını bilmek. Yanlış yaptığını bilip yapmamak asıl sorun! Neyi kim eksik yapıyor fark edilebilse, iş kolaylaşır. O zaman hiç kimse el yordamlarına gerek duymaz.

Pelin Topsakal: Bizde de var elbette. İş başa düşmeyince ve yaşamayınca anlamak istemiyoruz!

İşbaşı: Teşekkürler.

Pelin Topsakal: Ben teşekkür ederim.

İstanbul Doğan Cam Mamülleri'nde Çalışan Pelin Topsakal Kaya ile Şöyleşi

İşbaşı: Hangi görevde ve kaç yıldır bu işte çalışıyordunuz?

Pelin Topsakal: Satış sorumlusu olarak dört buçuk yıldır.

İşbaşı: İşsizliğin tavan yaptığı bu günlerde, iş gereksinimin yok veya çalışmak istemiyor musun da işi bıraktın?

Pelin Topsakal: Hem işe gereksinimim var, hem de çalışmak istiyorum elbette. Bu yaşlarda çalışmazsam ileri yaşlarda hiç çalışmam. Okulu bitirdikten sonra sürekli çalıştığım için, çalışıyor olmak alışkanlık oldu aslında. Ekonomik gereksinimim olmasa bile çalışmak isterim.

İşbaşı: O zaman niye istifa ettin?

Pelin Topsakal: Şirketin yöneticisiyle kavga ettim. Onlarda beni işten çıkaramayacakları, yani işten çıkarma yasak olduğu için istifaya zorladılar. İstifa edersen tazminatımı ödeyeceklerini söylediler. Dersenem ondan da vazgeçmek zorunda kalacaktım.

İşbaşı: Ama kavga ettiysen, zaten seni işten çıkarırlar, tazminat ödemezler, yasak falan da yok bunun için?

Pelin Topsakal: Öyle değil aslında. Kavga ettim ama haklı olduğum belli. Patron kendi yapmak istediklerini, sorumlu tayin ettiği içimizden birine yaptırıyor. Öyle olunca sorumlu kendini kraldan çok kral görüyor. Zamanla patrondan çok patronluk yapmaya başlıyor. Akılsız ersin-ermesin, işi bilsin-bilmesin, her şeye karışıyor, yapılmaması gerekenleri yaptırıyor, sorun çıkınca suçlu sen. Onu herkes biliyor aslında. Patron da biliyor ama işyerinde işten çok otorite önemli. Beni feda ederek otoriteyi sağlamış oldular. Bir daha karşı gelmemeyi sağladılar yani.

İşbaşı: Başarısız biri miydin ki seni seçtiler?

Pelin Topsakal: Aksine başarılı biriyim. Ama dik kafalıyım biraz. İşimi iyi yaparım ama haksızlığa tahammülüm olmaz. Çalışırken işten kaçmam, ama angaryalar sıkar beni.

İşbaşı: O zaman tamda senin gibi birine ders verimeliydi, çalışanlar karşısında belki de?

Pelin Topsakal: Tamamen bu işte.

İşbaşı: Kaç kişi çalışıyor şirkette, imalat ve diğerleri?

Pelin Topsakal: 80 kişi

İşbaşı: Sendikanız var mı?

Pelin Topsakal: Yok canım, ne gezer?

İşbaşı: Böyle dik kafalı olacağınıza, sendikanız olsa ve birlikte mücadele edip dik dursanız daha iyi olmaz mı?

Pelin Topsakal: Olur da mücadele ederler mi? Ben den önce sendikalı olmaya çalışmışlar, sendika çalışmalarını yapanlar işten kovulmuş. İçimizden birilerini

sorumlu seçiyorlar onun için. Ne olursa patron duyuyor. Kendisinin bizimle kurması gereken ilişkiyi onun için içimizden birine kurduruyor ki, kendisinin duyamayacağı şeyleri hemen duyuyor.

İşbaşı: Peki orada örgütlenmek isteyen işçilere sendika sahip çıkmamış mı?

Pelin Topsakal: Valla benden önce çalışanların dediğine göre, o işte kof. Eğer patron duymadan çoğunluğu sağlarsan onların başarısı, sağlayamazsan sorun senin! Onun için de çok garanti olmayınca kimse bu işe bulaşmak istemiyor!

İşbaşı: Hayatta tam garanti ne var ki?

Pelin Topsakal: Öyle ama işten çıkarsa ertesi gün evine ekmek götüremeyeceklerin sayısı daha fazla. Riski göze alamıyor, insanlar.

İşbaşı: İşsizlik ödeneği alıyor musun? En azından iş bulana kadar, eksik tamamlar.

Pelin Topsakal: Asıl komik olan o ya. İşten çıkarma yasağının kurbanıyım ben. İşten çıkarma yasak olduğu için, patronla anlaşmalı işten çıkarılıyorum. Ben tazminat alıp, o otoritesini sağlıyor ama ben kendi isteyimle çıktığım gibi görüldüğüm için o ödenekten yararlanamıyorum.

İşbaşı: Bu da devletin kazığı mı yani?

Pelin Topsakal: Tam da öyle. Devlet sözde bize şirin görünmek için, işten çıkarılmaları yasaklıyor ama o yasak bize zarar veriyor. Sözde lehimize çıkarılan yasa bile alyhimize işliyor yani.

İşbaşı: Başka ne gibi zorlukları vardı?

Pelin Topsakal: Benim evim iş yerine yakın olduğu için şanslıydım. Günün dörtte üçü yol ve iş yerinde geçiyor, çoğu çalışanın. Sabah sekiz buçukta iş başı yapıyoruz, öğle on iki-bir arası yemek. On sekiz de paydos ediyoruz. İmalatta çalışanlar dışındaki bizlerin yemek molası bir saat görünmesine rağmen, hiç öyle olmuyor. Yemeği yer yemez işe çağırıyorlar. Günlük mesai süresi sekiz saat deniliyor ama dokuz saati buluyor. İmalattakilere öğle arasını tam kullanıyorlar, çünkü onlar dinlenmeyince, ürünlere hasar veriyorlarmış. Yani yorgun olmaları değil ama yorgun olunca ürüne zarar verileceği ihtimaliyle, tam dinlendiriyorlar onları!

İşbaşı: Patron ve sorumlusunun keyfiyetine bağlı yani?

Pelin Topsakal: Elbette öyle. Örneğin patron planamacı eleman alıyor. Bu işi bilen bir kişi. Biz sipariş alırken ona sorup, müşteriye öyle zaman veriyoruz. Müşteri hatırlı bir kişiye, patrona çıkıp öncelik istiyor, alıyor, birde fırça yiyoruz. Öyle durumlarda ne planlama dinliyor, ne de bizim iş takibimizi. Bu işin bilimini yapmış mühendise bile fırçayı atıyor. Bu